

UDKAST

Forslag

til

Lov om ændring af udleveringsloven¹

(Overførsel af kompetence i sager vedrørende anmodning om samtykke til yderligere strafforfølgning)

§ 1

I udleveringsloven, lov nr. 117 af 11. februar 2020 om udlevering til og fra Danmark, foretages følgende ændringer:

1. I § 51, stk. 1, ændres »rigsadvokaten« til: »retten«.

2. I § 51 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. En anmodning som nævnt i stk. 1 til stater uden for Norden og Den Europæiske Union, udstedes af Rigsadvokaten.«

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. I ikke endeligt afgjorte straffesager, hvor Rigsadvokaten før lovens ikrafttræden har anmodet om samtykke fra det udleverede land til, at Danmark kan strafforfølge en person, der er blevet udleveret til Danmark, for andre lovovertrædelser begået før udleveringen end dem, der er sket udlevering for, udsteder retten på anklagemyndighedens begæring en anmodning om samtykke, når betingelserne herfor er opfyldt. Retten kan træffe afgørelse herom uden afholdelse af retsmøde.

§ 3

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. Loven kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurene for overgivelse mellem medlemsstaterne, EF-Tidende 2002, nr. L 190, side 1.

UDKAST

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkt
 - 2.1. Anmodning om samtykke til yderligere strafforfølgning
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.1.1. Generelt om kompetencen til at udstede en europæisk arrestordre
 - 2.1.1.2. Om specialitetsreglen
 - 2.1.2. Justitsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Den foreslåede ordning
3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Klimamæssige konsekvenser
7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Ved lov nr. 117 af 11. februar 2020 blev der udarbejdet en ny udleveringslov, der afløste den dagældende lov nr. 249 fra 1967 om udlevering af lovovertrædere.

I udleveringsloven blev den danske ordning for udlevering af lovovertrædere ændret, således at afgørelse om udstedelse af en europæisk arrestordre samt afgørelse om udlevering fra Danmark til udlandet fremover i alle tilfælde træffes af domstolene. Kompetencen til at udstede og afsende udleveringsanmodninger forblev ved anklagemyndigheden.

Rigsadvokaten er efter de gældende regler kompetent myndighed til at udstede en anmodning om samtykke fra det udleverende land til, at Danmark

kan strafforfølge en person, der er blevet udleveret til Danmark, for andre lovovertrædelser begået før udleveringen end dem, der er sket udlevering for ("specialitetsreglen").

Rådet for den Europæiske Unions rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (herefter »rammeafgørelsen«) artikel 27, stk. 3, litra g, og artikel 27, stk. 4, fastslår, at fravigelse af specialitetsreglen kan finde sted, såfremt den judicielle myndighed i den anmodede stat samtykker hertil.

Den 6. februar 2023 blev Folketinget orienteret om, at Justitsministeriet på baggrund af en fornyet vurdering fandt, at udleveringslovens § 51, stk. 1, ikke kan opretholdes i lyset af rammeafgørelsens artikel 27, stk. 3, litra g, jf. stk. 4.

Lovforslaget gennemfører en ændring af udleveringslovens § 51, stk. 1, således at det fremover vil være domstolene, der udsteder en anmodning om at samtykke til fravigelse af specialitetsreglen til stater i Den Europæiske Union.

Med lovforslaget foreslås indsat en bestemmelse om, at en anmodning om samtykke fra stater uden for Norden og Den Europæiske Union til, at Danmark kan strafforfølge en person, der er blevet udleveret til Danmark, for andre lovovertrædelser begået før udleveringen end dem, der er sket udlevering for, udstedes af Rigsadvokaten. Bestemmelsen er en videreførelse af gældende ret.

Det bemærkes i den forbindelse, at rammeafgørelsen anvender »den udstedende stat« i stedet for »den anmodende stat«, som er den terminologi, der anvendes i udleveringsloven om den medlemsstat, der udsteder en europæisk arrestordre. På tilsvarende vis anvender rammeafgørelsen »den fuldbyrdende stat« i stedet for »den anmodede stat«, som er den terminologi, der anvendes i udleveringsloven om den medlemsstat, der skal gennemføre en europæisk arrestordre. Da der ikke er nogen indholdsmæssig forskel på begreberne, anvendes udleveringslovens begreber i forbindelse med gennemgangen af rammeafgørelsen.

2. Lovforslagets hovedpunkt

2.1. Anmodning om samtykke til yderligere strafforfølgning

2.1.1. Gældende ret

2.1.1.1. Generelt om kompetencen til at udstede en europæisk arrestordre

Kompetencen til at udstede og fuldbyrde en europæisk arrestordre var tidligere tillagt Rigsadvokaten med adgang til domstolsprøvelse. I 2020 blev kompetencen til at udstede og fuldbyrde en europæisk arrestordre ændret i forbindelse med en revision af udleveringsloven, der havde til formål at sikre, at dansk ret er i overensstemmelse med rammeafgørelsen som fortolket af EU-Domstolen i de forenede sager C-508/18 og C-82/19 PPU samt i sag C-509/18, hvor EU-domstolen kom frem til, at en anklagemyndighed ikke kan udgøre en judiciel myndighed i henhold til rammeafgørelsens artikel 6, såfremt den direkte eller indirekte kan modtage instrukser i en konkret sag om udstedelse af en europæisk arrestordre fra den udøvende magt, idet en sådan anklagemyndighed ikke er tilstrækkelig uafhængig.

Da det følger af retsplejelovens § 98, stk. 3, at justitsministeren kan give anklagemyndigheden pålæg vedrørende behandlingen af konkrete sager, kan den danske anklagemyndighed ikke udgøre en judiciel myndighed i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 6.

Som følge af ovenstående fremgår det af udleveringslovens §§ 45 og 46, at kompetencen til at *udstede* en europæisk arrestordre hører under domstolene. Ligeledes fremgår det af udleveringslovens § 35, stk. 1, at kompetencen til at *fuldbyrde* en europæisk arrestordre hører under domstolene.

Ved notifikation af 15. april 2020, har Danmark oplyst Rådet for den Europæiske Union om, at de danske domstole udgør den udstedende og fuldbyrdende judicielle myndighed for den europæiske arrestordre i Danmark.

2.1.1.2. Om specialitetsreglen

Specialitetsreglen fastsætter det grundlæggende princip om, at en person ikke kan strafforfølges, dømmes eller tilbageholdes for andre lovovertrædelser begået inden udleveringen end den lovovertrædelse, som den pågældende er udleveret for. Udgangspunktet er således, at den udleverede ikke må drages til ansvar for andre handlinger end den eller dem, der har begrundet udleveringen.

Det følger imidlertid af rammeafgørelsens artikel 27, stk. 3, litra g, og artikel 27, stk. 4, at fravigelse af specialitetsreglen kan finde sted, såfremt den anmodede judicielle myndighed samtykker hertil. Anmodningen om samtykke skal indgives til den anmodede judicielle myndighed med de i artikel 8, stk. 1, omhandlede oplysninger og ledsaget af en oversættelse som anført i arti-

UDKAST

kel 8, stk. 2. Samtykke skal gives, når den lovovertrædelse, for hvilken der er anmodet om samtykke, i sig selv giver anledning til overgivelse i henhold til rammeafgørelsens bestemmelser. Samtykke skal nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 3, og kan ellers kun nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 4.

Udleveringslovens § 41 fastslår, at domstolene træffer afgørelse om fravigelse af specialitetsreglen i sager, hvor en person er blevet udleveret *fra Danmark til et andet land*, og der efterfølgende anmodes om tilladelse til strafforfølgning eller fuldbyrdelse for en anden strafbar handling begået af den pågældende før udleveringen.

I medfør af udleveringslovens § 51, stk. 1, er Rigsadvokaten tillagt kompetencen til at *fremsætte en anmodning* om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen i sager, hvor en person er blevet udleveret *fra et andet land til Danmark*, således at Danmark kan strafforfølge personen for andre lovovertrædelser begået inden udleveringen end dem, for hvilken den pågældende er udleveret.

Det fremgår af bemærkningerne til § 51, jf. Folketingstidende 2019-20, A, side 99, at det er forudsat, at rammeafgørelsen *ikke* stiller krav om, at en anmodning om samtykke fra det udleverende land til, at Danmark kan strafforfølge en person, der er blevet udleveret til Danmark for andre lovovertrædelser begået inden udleveringen end dem, for hvilken den pågældende er udleveret, skal fremsættes af en judiciel myndighed.

Betingelserne og procedurerne for anmodning fra Danmark til en stat uden for Den Europæiske Union om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen vil afhænge af det internationale retsgrundlag, som regulerer udleverings-spørgsmål mellem Danmark og det pågældende land, samt gennemførelseslovgivningen i det land, hvorfra der er sket udlevering.

Betingelserne for en anmodning fra Danmark til et andet nordisk land om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen er fastsat i den nordiske udleveringskonvention.

Det bemærkes, at de internationale aftaler om udlevering, som Danmark har indgået med stater uden for Norden og Den Europæiske Union, ikke indeholder et krav om, at en anmodning om fravigelse af specialitetsreglen skal udstedes af domstolene.

Den nordiske udleveringskonvention indeholder ligeledes ikke et krav om, at en anmodning om fravigelse af specialitetsreglen skal udstedes af domstolene.

2.1.2. Justitsministeriets overvejelser

Det er i bemærkningerne til udleveringslovens § 51, stk. 1, lagt til grund, at rammeafgørelsen ikke stiller krav om, at en anmodning om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen skal fremsættes af en judiciel myndighed, som fortolket i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 6.

Efter en fornyet vurdering er det imidlertid Justitsministeriets vurdering, at rammeafgørelsens artikel 27, stk. 4, 2. pkt., må forstås således, at en anmodning om fravigelse af specialitetsreglen vil skulle fremsættes af en judiciel myndighed, som fortolket i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 6 og EU-domstolens praksis.

Justitsministeriet har lagt afgørende vægt på, at det fremgår af ordlyden til artikel 27, stk. 4, 2. pkt., at *”samtykke skal gives, når den lovovertrædelse, for hvilken der er anmodet om samtykke, i sig selv giver anledning til overgivelse i henhold til rammeafgørelsens bestemmelser.”*

Efter Justitsministeriets opfattelse kan det udledes heraf, at den udvidelse af tiltalen, der er den direkte følge af fravigelsen af specialitetsreglen, i sig selv skal kunne begrunde udstedelse af en europæisk arrestordre.

Det følger heraf, at en anmodning om fravigelse af specialitetsreglen skal fremsættes af en judiciel myndighed, som tillige ville kunne udstede en europæisk arrestordre. En sådan fortolkning er endvidere i overensstemmelse med Kommissionens meddelelse om den europæiske håndbog om udstedelse af en europæisk arrestordre, hvor der i del I, afsnit 2.6, om specialitetsreglen, er anført følgende om proceduren: *”Anmodningen om samtykke skal afgives efter den samme procedure og skal omfatte de samme oplysninger, som gælder for en normal arrestordre. Den kompetente judicielle myndighed sender således anmodningen om samtykke direkte til den fuldbyrdende judicielle myndighed, der overgav personen. Oplysningerne i anmodningen skal, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, oversættes efter de samme regler som dem, der gælder for arrestordren. Den fuldbyrdende judicielle myndighed skal træffe afgørelsen senest 30 dage efter modtagelsen af anmodningen, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 27, stk. 4.”*

UDKAST

I Danmark er den kompetente judicielle myndighed ved udstedelse af en europæisk arrestordre domstolene, hvorfor det ligeledes vil skulle være domstolene, der fremsætter anmodning om fravigelse af specialitetsreglen i medfør af rammeafgørelsens artikel 27, stk. 3, litra g, jf. stk. 4.

Justitsministeriet finder, at den nuværende ordning i forhold til stater uden for Norden og Den Europæiske Union bør videreføres, således at en anmodning om samtykke fra stater uden for Norden og Den Europæiske Union til, at Danmark kan strafforfølge en person, der er blevet udleveret til Danmark, for andre lovovertrædelser begået før udleveringen end dem, der er sket udlevering for, fortsat udstedes af Rigsadvokaten.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at udleveringslovens § 51, stk. 1 ændres, således at anmodninger om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen vil skulle udstedes af retten.

Den foreslåede ordning vil indebære, at kompetencen til at udstede en anmodning om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen til en stat i Den Europæiske Union vil overgå fra Rigsadvokaten til retten.

Det foreslås endvidere at indføre et nyt stk. 3, hvorved den nuværende ordning i forhold til stater uden for Norden og Den Europæiske Union videreføres, således at en anmodning om samtykke fra stater uden for Norden og Den Europæiske Union til, at Danmark kan strafforfølge en person, der er blevet udleveret til Danmark, for andre lovovertrædelser begået før udleveringen end dem, der er sket udlevering for, fortsat udstedes af Rigsadvokaten.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1 og bemærkningerne hertil.

Den foreslåede ordning i lovforslagets § 2, stk. 2, medfører, at retten i straffesager, der ikke er endeligt afgjorte, og hvor Rigsadvokaten før lovens ikrafttræden har udstedt en anmodning om samtykke fra det udleverende land til fravigelse af specialitetsreglen, kan udstede en ny anmodning om samtykke på anklagemyndighedens begæring, når betingelserne herfor er opfyldt. Retten kan træffe afgørelse herom uden afholdelse af retsmøde.

Den foreslåede bestemmelse omfatter ikke straffesager, der er endeligt afgjorte. Der vil således kunne være sager, hvor Rigsadvokaten har udstedt en anmodning om samtykke fra det udleverende land til fravigelse af specialitetsreglen, og hvor den tiltalte i sagen er dømt skyldig for de forhold, som indgik i anmodningen.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 7 indebærer et forbud mod straf med tilbagevirkende kraft. Forbuddet vedrører alene materielle straffebestemmelser, der definerer en forbrydelse eller foreskriver en straf, jf. bl.a. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols, dom af 17. september 2009 i sagen *Scoppola mod Italien (Nr. 2)*, præmisserne 110-113, og finder således ikke anvendelse på processuelle regler som den foreslåede ændring af udleveringslovens § 51, stk. 1. Den foreslåede ordning vurderes af den grund ikke at rejse spørgsmål i forhold til forbuddet mod straf med tilbagevirkende kraft i EMRK artikel 7.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes ikke at medføre økonomiske konsekvenser for det offentlige af betydning. Eventuelle begrænsede merudgifter vil blive håndteret inden for myndighedernes eksisterende økonomiske rammer.

Lovforslaget opfylder første princip om digitaliseringsklar lovgivning om enkle og klare regler. De øvrige principper er ikke relevante for lovforslaget.

Lovforslaget vurderes ikke i øvrigt at ville have implementeringskonsekvenser for det offentlige.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljø- og naturmæssige konsekvenser.

UDKAST

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører en ændring i dansk lovgivning, der er nødvendig for Danmarks opfyldelse af artikel 27, stk. 3, litra g, jf. stk. 4, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurene for overgivelse mellem medlemsstaterne.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den XXX til den XXX været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Østre og Vestre Landsret, samtlige byretter, Domstolsstyrelsen, Procesbevillingsnævnet, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Rigsadvokaten, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Statsadvokater, Rigspolitiet, Politidirektørforeningen, Politiforbundet, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Fængselsforbundet, Advokatrådet, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Institut for Menneskerettigheder, Retspolitisk Forening, Det Kriminalpræventive Råd, Foreningen af Fængselsinspektører m.fl., Kriminalforsorgsforeningen, HK Landsklubben Danmarks Domstole, HK Landsklubben for Kriminalforsorgen, Amnesty International, Danske Advokater, Landsforeningen KRIM, Justitia, Rigsombudsmanden for Færøerne og Rigsombudsmanden i Grønland.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ja, de begrænsede merudgifter vil blive håndteret inden for myndighedernes eksisterende økonomiske rammer.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen

UDKAST

Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Med lovforslaget gennemføres de ændringer i dansk lovgivning, der er nødvendige for Danmarks opfyldelse af artikel 27, stk. 3, litra g, jf. stk. 4, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre.	
Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej X

UDKAST

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det følger af udleveringslovens i § 51, stk. 1, at det er Rigsadvokaten, der udsteder en anmodning om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen, som sendes til det land, hvorfra den pågældende er blevet udleveret.

Det fremgår af udleveringslovens § 51, stk. 2, at en anmodning som nævnt i stk. 1 til et andet nordisk land, udstedes af anklagemyndigheden.

Det foreslås, at »rigsadvokaten« ændres til »retten« i udleveringslovens § 51, stk. 1.

Den foreslåede ordning indebærer, at kompetencen til at anmode om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen til en stat i Den Europæiske Union vil blive overført fra Rigsadvokaten til retten.

Såfremt anklagemyndigheden ønsker at udvide tiltalen mod en udleveret person for forhold, der er begået før udleveringen, og som ikke er omfattet af udleveringsanmodningen, og den pågældende ikke selv samtykker hertil, vil anklagemyndigheden fremover skulle anmode retten om at udstede en anmodning til den pågældende stat i Den Europæiske Union om samtykke til at fravige specialitetsreglen, således at der kan ske udvidelse af tiltalegrundlaget for de pågældende forhold.

Anklagemyndigheden udarbejder til brug for rettens afgørelse et udkast med de relevante oplysninger til en anmodning til det udleverende land. Retten skal påse, at anmodningen indeholder alle nødvendige oplysninger.

Såfremt retten imødekommer udstedelse af anmodningen, vil Rigsadvokaten forestå den praktiske fremsendelse af anmodningen til det udleverende land.

Rigsadvokaten vil ved modtagelse af samtykke til fravigelse af specialitetsreglen fra det udleverende land fremsende dette til den lokale anklagemyndighed med henblik på, at samtykket kan fremlægges i retten i forbindelse med behandlingen af straffesagen her i landet.

UDKAST

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det følger af det foreslåede stk. 3, at »En anmodning som nævnt i stk. 1 til stater uden for Norden og Den Europæiske Union, udstedes af Rigsadvokaten.«

Med bestemmelsen foreslås den gældende retstilstand, for så vidt angår lande uden for Den Europæiske Union, videreført uændret.

Det vil således fortsat være Rigsadvokaten, der udsteder en anmodning om samtykke fra stater uden for Norden og Den Europæiske Union til, at Danmark kan strafforfølge en person, der er blevet udleveret til Danmark, for andre lovovertrædelser begået før udleveringen end dem, der er sket udlevering for.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Det vurderes påkrævet, at loven træder i kraft dagen efter kundgørelse i Lovtidende, idet lovændringen har til formål at rette op på en retstilstand, som ikke er i overensstemmelse med forudsætningerne bag loven.

Det foreslås i *stk. 2*, at i straffesager, der ikke er endeligt afgjorte, hvor Rigsadvokaten før lovens ikrafttræden har udstedt en anmodning om samtykke fra det udleverende land til fravigelse af specialitetsreglen, kan retten, på anklagemyndighedens begæring, udstede en ny anmodning om samtykke, når betingelserne herfor er opfyldt. Retten kan træffe afgørelse herom uden afholdelse af retsmøde.

Til § 3

Det foreslås, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger. Færøerne har pr. 1. marts 2010 overtaget lovgivningskompetencen på det strafferetlige område.

UDKAST

Loven kan derfor ikke gælde eller ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p style="text-align: center;">§ 1</p> <p>I lov om udlevering til og fra Danmark (udleveringsloven), foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 51. En anmodning om samtykke fra det udleverende land til, at Danmark kan strafforfølge en person, der er blevet udleveret til Danmark, for andre lovovertrædelser begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, udstedes af rigsadvokaten, jf. dog stk. 2.</p> <p><i>Stk. 2</i> En anmodning som nævnt i stk. 1 til et andet nordisk land udstedes af anklagemyndigheden</p>	<p>1. I § 51, <i>stk. 1</i>, ændres »Rigsadvokaten« til »retten«.</p> <p>2. I § 51 indsættes som <i>stk. 3</i>. »En anmodning som nævnt i stk. 1 til stater uden for Norden og Den Europæiske Union, udstedes af Rigsadvokaten.«</p>